

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.846 van 2 oktober 2012
in de zaak A. 204.878/VII-38.524.**

In zake :

1. Koen VALCKENIER
2. Lennert VALCKENIER, vertegenwoordigd door Koen Valckenier
3. Yves HERBRANT
4. Laurence CARDON
5. Geert VAN ROY
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Trui De Vulder en tevens door
advocaat Konstantijn Roelandt
kantoor houdend te 1040 Brussel
Galliërslaan 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

de NV ASPIRAVI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Pieter Jan Vervoort
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 18 mei 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 13 maart 2012 houdende uitspraak over de beroepen aangetekend tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 17 maart 2011, dat een milieuvergunning voor twee windturbines verleent en een milieuvergunning voor twee andere windturbines weigert te Haaltert.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 september 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jozef Timmermans, die loco advocaat Konstantijn Roelandt verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Clive Rommelaere, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Pieter Jan Vervoort, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkoms

3. Met een op 5 juni 2012 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de NV Aspiravi om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

IV. Feiten

4.1. Op 10 september 2010 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van vier windturbines, gelegen nabij de N45 te Haaltert.

Tijdens het openbaar onderzoek worden 29 bezwaarschriften ingediend, waaronder een petitie met 1.256 handtekeningen.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert adviseert ongunstig en op 17 maart 2011 verleent de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen de milieuvergunning voor twee turbines en weigert ze de vergunning voor twee andere turbines.

Er worden meerdere administratieve beroepen ingediend, enerzijds door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert en een aantal buurtbewoners, en anderzijds de tussenkomende partij.

4.2. Parallel aan de milieuvergunningsaanvraag wordt de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning ingediend.

Op 27 januari 2011 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning. Er worden twee beroepen ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Een eerste beroep op 28 februari 2011 door de gemeenten Haaltert en Denderleeuw. Bij het tussenarrest nr. A/2012/0115 van 27 maart 2012 worden de debatten in die zaak heropend om de partijen te laten antwoorden op een door de Raad voor Vergunningsbetwistingen ambtshalve opgeworpen middel.

Een tweede beroep door de VZW Aero Scouts, een modelvliegclub die in de nabijheid een vergund terrein exploiteert. Bij het arrest nr. A/2011/0215 van 20 december 2011 stelt de Raad voor Vergunningsbetwistingen de afstand van het geding vast.

4.3. Geen van de adviezen die worden gegeven over het administratief beroep tegen de milieuvergunning is ongunstig.

4.4. Op 13 maart 2012 wordt de bestreden beslissing genomen : de vier gevraagde windturbines worden vergund met toevoeging van een aantal bijzondere vergunningsvoorwaarden.

V. Onderzoek van de vordering

5. Luidens artikel 17, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

6. De eerste verzoeker die zegt te wonen op 280 meter van de geplande turbine 3 en op 400 meter van de geplande turbine 4, voert in zijn uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat hij en zijn gezin geluidshinder zullen ondervinden en hinder van slagschaduw. Hij stelt hierbij dat de geluidshinder veroorzaakt door windturbines "hinderlijker is dan andere geluidsbronnen zoals verkeers- en industrielawaai".

Hij stelt ook dat het geluid geproduceerd door de windturbines één van zijn kinderen, die gehandicapt is, sterk zal benadelen.

De woning van de derde verzoeker ligt op 450 meter van de geplande windturbine 1 en op 400 meter van de geplande windturbine 2. De woning van de vierde verzoekster ligt op 482 meter van de geplande windturbine 2 en op 693 meter van de geplande windturbine 1, terwijl de woning van de vijfde verzoeker gelegen is op 350 meter van de geplande windturbine 4 en op ongeveer 1 kilometer van de geplande windturbine 3.

Deze verzoekende partijen zullen volgens hen dan ook geluidshinder en hinder door slagschaduw ondervinden.

Ook zullen de kinderen van de verzoekende partijen beknot worden in hun bewegingsvrijheid, aangezien er reeds verschillende ongevallen met windturbines bekend zijn, zoals blikseminslag, olieverlies van een turbine en rondzwierende ijskegels tijdens de winter.

Een "ander knelpunt" is dat deze vier windmolens gebouwd worden langs een zeer belangrijke aardgasleiding, zodat mocht die gasleiding geraakt worden, de verzoekende partijen levensgevaarlijk gewond kunnen worden.

Over de aanwezigheid van een modelvliegclub in de onmiddellijke omgeving van de geplande windturbines 1 en 2, argumenteren de verzoekende partijen als volgt :

"In het bestreden besluit wordt hieromtrent gesteld:

'Overwegende dat het Directoraat-generaal van de Luchtvaart stelt dat 2 windturbines van het project zich in de nabijheid bevinden van het modelluchtvaartterrein; dat volgens de circulaire CIR/GDF-01 het verboden is te vliegen met modelluchtvaartuigen op een afstand van minder dan 200 m van een windturbine;

Overwegende dat de modelvliegclub in een brief van 3 november 2011 stelt dat de vzw The Aero Scouts en de nv Aspiravi tot een overeenkomst zijn gekomen; dat de vzw The Aero Scouts geen bezwaar heeft tegen de gevraagde exploitatie van het windturbinepark met inbegrip van windturbine WT2;'

Om veiligheidsredenen is het verboden dat modelvliegtuigen op minder dan 200 meter van een windturbine vliegen ...

Derde en vierde verzoekende partij wonen in de onmiddellijke omgeving van windturbines 1 en 2 zodat het niet louter denkbeeldig is dat de door verwerende partij als onveilig erkende situatie, maar die louter omwille van het 'akkoord' tussen de NV Aspiravi en de VZW The Aero Scouts toch wordt gedoogd - hen ernstig kan verwonden of hun woningen ernstige schade kan toebrengen. Wie gaat er controle uitoefenen dat er geen vliegtuigen op kortere afstanden van de windturbine gaan vliegen met alle risico's vandien ... ?

Het onveiligheidsgevoel dat verzoekende partijen als onmiddellijk omwonenden moeten dragen, tast ontegensprekelijk hun woonkwaliteit in zware mate aan en maakt dan ook een zeer ernstig nadeel uit".

Ten slotte stellen de verzoekende partijen dat er nog geen wetenschappelijke gegevens beschikbaar zijn die bewijzen dat de exploitatie van windturbines in de dichte omgeving van woonhuizen op lange termijn niet gevaarlijk is en zulks creëert bij hen een onveiligheidsgevoel.

De aantasting van het woonklimaat van de verzoekende partijen kan achteraf niet meer passend hersteld worden.

Beoordeling

7. Met betrekking tot de aangevoerde geluidshinder en de hinder veroorzaakt door slagschaduw zijn de verzoekende partijen vaag en blijken zij helemaal geen rekening te houden met de in het besluit van de Vlaamse regering van 23 december 2011 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, wat betreft de actualisatie van voormelde besluiten aan de evolutie van de techniek, vastgestelde richtwaarden voor het geluid van windturbines, die in de bestreden beslissing als bijzondere voorwaarden worden opgelegd "zodat de woningen in de omgeving van de windturbines beter beschermd worden".

Ook met betrekking tot de aangevoerde hinder door slagschaduw zijn bijzondere voorwaarden opgelegd zodat per jaar slechts acht uur en per dag slechts 30 minuten effectieve slagschaduw zal mogen bestaan.

Het nadeel dat de verzoekende partijen aldus zouden kunnen ondervinden door de genoemde vormen van hinder kan in dergelijke omstandigheden niet als ernstig worden beschouwd.

Zulks geldt eveneens voor de vrees van de verzoekende partijen voor ongevallen door blikseminslag, olieverlies of "rondzwieren van ijskegels". Precies in de bestreden beslissing worden immers bijzondere voorwaarden opgelegd om dergelijke ongevallen te voorkomen.

Met betrekking tot de aanwezigheid van een aardgasleiding roepen de verzoekende partijen een doemscenario op die zij echter niet nader expliciteren, zodat dergelijk argument wegens vaagheid wordt verworpen.

Ten aanzien van de aanwezigheid van de modelvliegbouwclub in

de omgeving van de geplande windturbines, zijn, gelet op het verbod om te vliegen met modelluchtvaartuigen op een afstand van minder dan 200 meter van een windturbine, de door de verzoekende partijen gevreesde botsingen tussen een modelvliegtuig en een windturbine, louter hypothetisch. Men kan er immers niet van uitgaan dat de leden van de modelvliegclub bewust de veiligheidsafstand zullen negeren, terwijl de modelvliegtuigen luidens de omzendbrief CIR/GDF-01 van het Directoraat-generaal Luchtvaart uitgerust moeten zijn met veiligheidssystemen, die bij defect of verlies aan controle de kans op ongeval praktisch onmogelijk maken.

Het argument van de tussenkomende partij, zoals ter zitting mondeling uiteengezet, dat modelvliegtuigen niet meer mogen vliegen bij windsnelheden van 2,5 meter/seconde terwijl pas aan die windsnelheden de windturbines beginnen te werken, overtuigt bovendien, zodat het risico op een botsing met een in werking zijnde windturbine miniem is. Het aangevoerde nadeel van een risico als gevolg van de aanwezigheid van de modelvliegclub is bijgevolg niet alleen niet ernstig, doch blijft bij een loutere hypothese.

Ten slotte tonen de verzoekende partijen niet aan dat het door hen aangevoerde onveiligheidsgevoel en de aantasting van hun woonklimaat onherstelbaar zouden zijn bij een gebeurlijk later uitgesproken vernietigingsarrest.

8. Uit wat voorafgaat volgt dat aan één van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. Het verzoek van de NV Aspiravi tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee oktober tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,
bijgestaan door

Elisabeth Impens,

kamervoorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin